

slag; vi er enige i dets Principper og vil gerne se det fremmet. Men Forholdet er vel i Virkeligheden det, som ogsaa de andre Ordførere har sagt, der har erklæret sig enige i Principperne, at der dog er en hel Del Ting at bemærke med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder. Det kan maaske blive vanskeligt at faa alle Enkeltheder passet ind i Principperne, men vi ønsker, at det maa kunne lykkes. Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om Forslaget, som det foreligger. Der fastsættes i § 1, at enhver Person, der har Indfødsret, efter det fyldte 65de Aar er berettiget til at nyde Aldersrente. Det er jo noget af det nye i Lovforslaget, at man gaar op til en Alder af 65 Aar. I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det imidlertid kun: „Medens det tidligere Lovforslag fastsatte Aldersgrænsen for Opnaelse af Aldersrente til det fyldte 60de Aar, har man under Hensyn til, at Folk i Alderen mellem 60 og 65 Aar i Almindelighed ikke kan siges at være erhvervsudygtige, i nærværende Lovforslag — bortset fra særlige Tilfælde — krævet Opnaelsen af 65 Aars Alderen som en Betingelse for Nydelse af Aldersrente“. Det er jo en meget kort Maade at motivere, hvorfor man nu har fundet det rigtigt at gaa op til de 65 Aar, og ved Forelæggelsen tilføjede den højtærede Minister ogsaa, at det laa i, at de hygiejniske Forhold var saa meget bedre nu end i 1891, da man fastsatte de 60 Aar. Jeg er dog noget i Tvivl om, hvorvidt det i Virkeligheden holder Stik. Det er i alt Fald sikkert, at den Energi, hvormed der arbejdes, er steget meget betydeligt i denne Aarrække. Udviklingen med Hensyn til Anvendelse af Telefon, Cykle, Biler og andet lignende har medført et Arbejdstempo, der er meget stærkere end det, vi havde i 1891. For Hovedstadens Vedkommende kan det i alt Fald neppe siges, at Folk nu holder bedre til det 65de Aar, end de tidligere holdt til det 60de Aar. Men selv om saa var, maa jeg dog sige, at naar nu Folk i disse 30 Aar har levet i Forventning om, at Alderdomsunderstøttelsen skulde begynde med det 60de Aar, er det vanskeligt pludselig at gaa over til at fastslaa 65 Aar. Jeg er noget betænkelig derved. Jeg tror, at den ærede Ordfører for det radikale Parti (Rode), der i Gaar stærkt fremhævede denne Vanskelighed, har Ret i, at der maa tages betydeligt mere Hensyn til dem, der saaledes med god Grund mener at have erhvervet sig en Ret, end sket er i Lovforslaget. Der er nok gjort nogle

Antydninger, men de er langt fra tilstrækkelige til, at man kan sige, at man har givet noget, der svarer til det, der er blevet lovet. Den ærede Ordfører for det radikale Parti antydede, at man vel maatte gaa tilbage til dem, der nu havde 40 Aars Alderen, for at skabe en Udjævning, der kunde være rigtig. Og jeg tror ogsaa, at man paa en helt anden Maade, end det er antydnet nogle Steder i Lovforslaget, maa se at finde en Overgang, saa man kan sige, man har været retfærdig overfor alle dem, der havde Forventning om, at Alderdomsunderstøttelsen skulde begynde, naar de var 60 Aar. Det er ikke tilstrækkeligt at sige, at allerede i 1891 vilde det have været rigtigt, hvis man var begyndt med 65 Aar. For selv om det havde været rigtigt, og det maaske havde været meget bedre, hvis man havde gjort det, er der gaaet en Menneskealder, hvor man har haft en Ordning, hvorefter alle har indrettet sig med Tanken om, at det 60de Aar var det Tidspunkt, hvor Aldersrenten skulde begynde. Jeg tror ikke, man kan slippe bort derfra uden ved at træffe Overgangsbestemmelser, der virkelig kan hjælpe ud herover. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det er rigtigt at gaa op til 65 Aar, naar det kan ske paa den af mig angivne Maade, og i alt Fald vil det betyde en økonomisk Lettelse, naar man gaar op til denne højere Alder.

Der sættes i § 2 forskellige Betingelser for at nyde Aldersrenten. De er i det væsentlige overført fra den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov og er vist ogsaa alle sammen meget berettigede. Dog synes jeg, at naar det i § 2 er bestemt, at den, der i Løbet af de sidste 5 Aar før Begæringens Indgivelse til Fordel for Børn har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold, er uberettiget til at nyde Aldersrente, saa er dette overordentlig strengt. Der er ikke noget urimeligt i, at Folk mellem 60 og 65 Aar kan have stor Anledning til at yde deres Børn Understøttelse. Børnene vil da i Almindelighed være voksne og have stiftet Familie, og det kan paa det Tidspunkt være overordentlig vanskeligt for dem at klare sig. Det er da kun rimeligt, at de, naar der er Mulighed derfor, understøttes af Forældrene. Men at dette skulde falde tilbage paa Forældrene, saaledes at disse, hvis de havde benyttet deres Midler til Fordel for Børnene, ikke selv skulde kunne komme til at nyde Aldersrente, forekommer mig at være overordentlig strengt. Jeg vilde sætte megen Pris paa, at man paa